

Otroške igre na samotni kmetiji

Odraščal sem na vasi, kjer so bile hiše oddaljene druga od druge kar nekaj minut hoje. Tudi nas otrok ni bilo veliko. Kot kmečki otrok sem se bolj malo igral. Čas za igro je bil na paši. Ko sem pasel krave, sem se igral sam ali s sosedovim pastirjem. Na štorih sva naredila vsak svojo kmetijo. Iz smrekovih storžev sva naredila živali (ovce, koze in krave), jih razporejala po štoru, da so se pasle, in jih drug drugemu prodajala. Tako nama je čas hitreje minil.

Malo več časa za igro sem imel ob nedeljah po maši in popoldne. Takrat so me pustili v sosednjo vas, kjer smo igrali nogomet, *med dvema ognjema*, odbojko, *zbijali kozo*. Prav slednja igra je potekala tako, da smo na kamen položili drug kamen in odmerili daljavo za zbijanje. Zmagal je tisti, ki je kamen zbil ali se mu najbolj približal. Včasih smo šli v gozd. Poiskali smo si s srobotom obdano smreko, da smo se po njem spuščali z enega konca na drugega in tekmovali, koga bo odneslo najdlje.

Doma sem se v zimskih večerih s starim očetom največkrat igral *marjanco* (doma narejena igra, pri kateri si premikal fižolčke). Pri igri *človek ne jezi* se sem se velikokrat razjezil in protestno odšel spat. Igrali smo tudi *črna Petra*, ki je še danes edina igra s kartami, ki jo znam igrati.

Pozimi, ko je bilo za igro malo več časa, sem si doma za hlevom naredil skakalnico in na njej prebil vsako prosto minuto. Ob nedeljskih popoldnevih, ko sem lahko šel v vas, pa smo uživali v zimskih radostih. V Blažunu smo smučali, se sankali in naredili skakalnico. Imel sem doma narejene smuči iz jesenovega lesa. Progo smo pripravljali nožno s smučmi in se seveda brez žičnice vzpenjali vsakič znova na vrh.

Kupljenih igrač nisem imel. Znajti sem se moral sam in najti predmet ali prostor, kjer sem lahko sprostil svojo fantazijo. Ideje za igro sem dobival v domačem okolju, v naravi.

Televizija je prišla v moj dom, ko sem bil star devetnajst let.